

(TÁG ŐSZI KVINTETT)

*„Ma ősz van és vasárnap,
avarszag és dohányzom,
az asztalkán fajanszban
még gőzölög az égbolt”*

(Parti Nagy Lajos)

MESTERSZONETT FONÁKJA,
Ó, FEJÁLLÁS!

„Menj, Parti Nagy Lajosnak szólj, Ajánlás!”

*Hogy mégse bulljon bulltán szanaszép
A mindenség s a szók szanált avarja –
Pár ezredév, emlékév, panaszév
Puhára kophat, mint banál bagarja,
S egymásra dőlhet Páris, Pasarét –
A költő dolgoz, vagy farát vakarja,
K.D.-t kavargat, s nyárszín panasét
Kortyván rozét lát már, ha drág' a tarja –
Mit néki tömjén füsti, mirha, ámbra!
Van őszi szóda, sanszonett s elégi,
Ha költ a lelkét öntve tintakéjbe,
Nem tátja száját sült, pikírt galámbra –
Kalászattal pörg múltidők elé, ki
Immár magával ötven, mint a kéve.*

„KÖLTŐM ÉS KOROM”

(Félszázadoslag – Parti Nagy Lajosnak)

*Íme, itt a költem. Én nem
írtam...Ezt másodsoron
túrtam ősi örleményben,
címe: „Költőm és Korom”.
Messzifénylő, mégse pernye,
sebzik, mint gödény lebernye
s égórom...*

Zavarva nyelvem is, mint bogzott cirkalom,
Téged zeng, cimborom, ha hála ráncigálja:
Oly bodrozó a szó, akár román cigája,
S kuszált a húrja, mint a kerge birk' alom.

Te pendülsz rajt, barát, tán el se bír dalom:
Szívednek csücskeit vad ispiláng cibálja!
Tiéd emelt odám s visszám horácsi bája:
Verseddel estelem, nevedre pirkadom.

Most, mintha hús ködöd csapódna alkatomba,
Lelkemben égsz, világsz, miképp hő észlelet,
S öröme kész, hogy élsz, kedvem ha halk, ha tompa:

Oh, mily igen szeretlek Téged, sőt, szép veled!
Költőm vagy és Korom, nem áldnak hars halandzsák:
Nagy vagy, mint nyáridő, s nagy, őszi parttalanság

TÁG ŐSZI KVINTETT

(Ötven őszre - Parti Nagy Lajosnak)

*Jöjj, barátom, őszén méssz szét.
Nyelvi lángban dolgozol,
s benned oldozik a vésszfék.
Hiába glazúrozol.
Nézd, a rímre ragtapasz kell.
Napolajban zagyva pasztell
zsúr oszol...*

I

uram tisztább szezonelt még a szó
napóraárnyék s szívidő kapar mint
nagy nyári szandált hergelt békasó

a végsőt érleld fűrtnek bor muszáj
csak két nap adj de szűd likőrje tág-e
vagy szűkön isszák hörpölő pulyák e
mustot s foguk már mintha vérré fájn'

ki most hazátlan házni úgyse mer
erjeszt magányt is érdes lángdelejben
virrasztva lézeng hosszan ír de fejben
unt nyugtalan jár kinn ha bú seper
fasort s lehulltak fenti lelke rebben

II

herendis száj erzsóm cseresznyeszósz
bebőrözött s bezárt a nyári *engros*
időd van itt rezsón hersegve szólsz

légy fürtös ajk gyimilcse porcelány
mézes borárnyék szél mező napóra
még illenék de juszt se jó kapóra
javítsa majd ki rilke paul celan

ki most se ház magánya langalét
fején a gondos bánat talpa koppan
virraszt akár a pénzmag harpagonban
s a langy allét hol báva hangya lép
bebolygja fásult torkig tar pagonyban

III

nagy úr időd az itt most vagy sohább
ha máz kopik satén napóra bőrén
s a nyári árny is mind elúsz' odább

szemekben érlelj pár nap szárazat
a borbukét forraszd a fürt gyümölcshöz
mert pusztá lét ma gazdag úrt süvöltöz
s beteljesülhet minden nyármaszat

ki házasincs már villát sem tetőz
ki társasincs a pőre semmi párja

hiába olvas ír magát strapálja
bolyg s összerezz' ha nyírfát rezget ősz
platáni ág ha holt levél cibálja

IV

heves riszál s elzsong a nyár be róz
be nagy vagy ó tempózz uram szaporán
kopár napórán árnyorkánt te róz

fuvintsd a szót az illót nem por-e
mit póz sem érlel káprázón se délszak
mégis sugárz mint kátrányló fedélszag
az életíz *in illo tempore*

kinek se lak se lakkozott spalét
soká ragad mint légyapapír magára
belfast és ír míg elfogy írmag ára
híg locspocson sétányol most a lét
mikéntha fákra lombot sírna pára

V

úr nyáridődben gyakran alszol el
s elég nagy árnyad sík mezőn szelel szét
szíved hegyén takart *cadran solaire*

érleld a késő percek édesét
légy délies verője borzamatnak

mint égmagasban fonnyadó ramaty nap
ha rezge fűrt szemekre szétesék

ma házfogyott ki hajlék most nem ép
magányba fog megágyaz éjszakára
elírogat még s könyvbe vész akárha
hallgatna lanyha allén lombzenét
ha visszahull söpört levél a fákra

RÓKATÁNC A TARLÓN

(A róka neve – Parti Nagy Lajosnak)

*Tilos vérben az pazarló
rókaprém, s a lanyha nyúl
lépte alvad. Lám, a gyarló
csizmányomban alkonyúl.
Hajb, kuruczpirosra foltoz
majd, ha bung a rista kolboz!
Faj konyúl.*

A név, a név, az ötve' név,
Barátom, nyalka nádméz,
S az istenadt, a röpke nép
Ma bárdokkal parádéz...

Nem cél a név, nem flanc a sansz,
Ha Berlin, Pest, Böszörmény
Bámul, ha szlengsz, suhansz, fajansz
Napestig feszt szöszölvén.

S marad, mint volt, a puszta név:
Pulyák dumákkal olnak,
Harács s Mohács kell, plusz tanév
Dukál Dunának, Olnak.

A név kamatra rókamál:
Díszmagyar nagyrományon,

Déván a falrakó kanál,
Trianonban Crô-Magnon.

A név, a csurdé, pőre név
Zsandárvert őszirózsa,
Kavargó surgyén rőzsehév,
Jeanne d'Arc, Werbőczy, Dózsa.

A név csak éssleg vagylagos:
Más végtelenbe verdeső...
Lehetne Parti Nagy Lajos,
Attila, Endre per Dezső.

A rózsalelkű rókanév
Skalpul kilóg a létből,
S egy rózsáról parókaképp
Se nyúzható le két bőr.

A név sok alvó rókahéj
S a rózsza némi hája:
Habéjbe süppedt holdkaréj,
Rőt szók anémiája...

A rókanév az rókanév:
Keserves, képtelen szép,
Ahogy pucér valókba tép
A teljes névtelenség.

A név a pörge gondkupac,
Akárminek nevezd el –

A vetkező nyelv csontcsupasz,
Ha már diderg s lemeztel.

A név, ha hajszra róka száll,
Szebben beszélsz, tarlón katángsz,
Ha légbe rángsz, szaltót kaszál
A szó, a félsz, a rókatánc.

EGY RÖPKE ÖTVEN

(Egy hosszú Kafé – Parti Nagy Lajosnak)

*„Párisba szökött a tavalyi Ősz,
Szent Mibály útján szalad gracióz.”*

Ha nyáron őszes estel
suhán, s Párisba hőkken,
mint nyurga, fitt *manöken*,
beszökken szóke testtel,
s kilejt a Saint-Michelre
típegve, szendvicselve
halk lombnyögés alatt tán,
s ha föl kacag dizőzként,
dekoltázsban visz őszfényt,
de, mint nővér a vattán,
s filmgyári pír hecserlin,
szivárg nihilbe Berlin,
ha medvebőrrel est tel,
s alkonycsík húz a tanga,
hol Kongó plusz Katanga
Bécsig kitömve Pesttel,
holott jólét s a ballét
csókván csatangnak allét,
s jó majd kutyára lúdbőr,
ha már nem fűt a póráz,
s míg renyhe tű napóráz,
szíven szúr báva bútór,

mint hosszú muszka verszták,
közelg a puszta Herbstag,
s mezőkre dül haránton
sok árnybomolt holográf –
olyankor gondolok Rád,
megötvenült barátom,
metrumba balzsamozlak,
ki partinagylajoslag
lakolsz, s öröm repes fel,
ha lépsz, ha szépsz e létben,
s alászállsz észrevétlen
közénk az őszes esttel
lakozva, sőt, lakatlan
szavakból önmagadlan
lehullsz, szeráfalázat,
Weisz duplavé Gizella
meg Dumpf, ha szétcizella
honószert, árvaházat:
nyelvtannon űrt repesztel,
te pannon üdv, te Westel,
kit partinagylajoslag
hívna, ha légbe röppen,
ha szárnyad éppen ötven,
ne hagyj itt, majd lapozlak,
ha mennyhabot kavartan
ősz korma abrakoltat,
míg verstan s holt avartan
foltozgat babra holdat.